

'Ik ken geen angsten'

Ze heeft de mond vol *psychobabble* en schatert om haar eigen uitspraken. Wellicht heeft Juliette Binoche die uitbundigheid nodig om de zoveelste journalist te trotseren tijdens haar 41ste Festival de Cannes. Ofwel is haar vertolking in *Ma loute* blijven hangen.

KURT VANDEMAELE

In *Ma loute* van Bruno Dumont speelt Binoche een bourgeois madame uit het begin van vorige eeuw die volledig is opgetrokken uit gebakken lucht. Alle professionele acteurs doen zwaar aan overacting overigens. Dumont wou groteske vertolkingen om de burleske toon van zijn nieuwste film aan te houden. Kwam goed uit. Binoche wou ook al lang eens iets anders, zei ze.

Dumont werkt doorgaans met amateurs die hij cast omwille van hun koppen. Meestal onttrekt hij rauwe vertolkingen aan hen. En zijn films zijn doorgaans existentieel, zwaarwichtig en troosteloos. Juliette Binoche was de eerste 'echte' actrice met wie hij eerder werkte, in *Camille 1915*. Daar ontstond het plan om een komedie te doen.

"Ik was al een tijdje aan het zeggen dat ik iets grappigs wou doen. De opnamen van *Camille* waren zo donker en intens dat elke gedachte aan een luchtig moment als een zonnestraaltje aanvoelde. Tijdens het draaien dineerden Bruno en ik vaak samen en ik heb hem toen dikwijls gezegd: 'Hierna zijn we echt aan een komedie toe.'

"Ik weet niet of ik heb hem toen op het idee heb gebracht, maar hij heeft in ieder geval meteen erna de tv-serie *Le petit quinquin* gemaakt. Ik heb iets meer geduld moeten oefenen, maar ik wist dat het zou komen. Een intentie is een droom die wacht om uit te komen. De menselijke wil kan zoveel teweegbrengen."

Dumont had haar dromen dan toch niet goed gelezen. Want toen hij de rollen voor *Ma loute* begon uit te delen, dacht hij niet aan haar. "Ja, hij zei dat hij zijn twijfels had." Nu kan ze erom lachen. "Ik moet toegeven, ik was geërgerd toen ik dat hoorde. Maar wat kon ik doen? Bruno is zo koppig dat ik wist dat het geen zin had om hem te proberen overtuigen dat ik het wel kon.

"Tot hij opeens, uit het niets, van zich liet horen. Hij had toevallig *Décollage horaire* gezien op televisie. En blijkbaar vond hij dat grappig. Doordat hij zolang had gewacht, had ik nauwelijks tijd om me voor te bereiden. Ik kon voor een deel terugvallen op de herinneringen die ik had aan de bourgeois familie van mijn vaders kant.

"Ik heb vooral enkele documentaires bekeken over een Franse actrice uit de jaren 20. Een vrouw die met een plechtstatige stem en alles wat ze zei met grote gebaren accentueerde. Maar je zag er een mens doorheen. Een Sarah Bernhardt-achtig personage. Heel onnatuurlijk, maar des te ontroender."

'Bij deze film voelde het echt aan alsof ik weer kind was. Ik mocht nog eens echt spelen'

JULIETTE BINOCHÉ
ACTRICE

Aude Van Peteghem, het personage van Binoche in *Ma loute*, is niet bepaald ontroerend. Ze is zo over the top dat ze uit een aflevering van *Monty Python* ontsnapt lijkt. "Dat was de intentie", lacht de actrice alle mogelijke bedenkingen weg. "Ze moest belachelijk zijn. Bruno duwde me alsmaar verder van de werkelijkheid af. Ik had daar geen probleem mee. Ik heb sowieso geen angsten. Als je vertrouwen hebt in een regisseur, dan wil je ervoor gaan. Je gaat aan boord van een boot om te varen, niet om

aan de kade te blijven liggen.

"Bruno denkt dat je alles gezegd krijgt, ieder onderwerp kunt aankaarten op een burleske manier. Als je terugdenkt aan wat Charlie Chaplin met Hitler deed, zou hij weleens gelijk kunnen hebben. In ieder geval je ga op een andere manier nadenken over de dingen door ze op hun kop te zetten. We moeten ons afvragen wat het wil zeggen als zoals in deze film de armen de rijken gaan opvreten."

Noodzaak aan tragedies

Ze pauzeert even en laat haar gedachten dan een andere richting inslaan. "Mijn vader was een mime-speler en als kind trachtte ik hem altijd te imiteren. Bij deze film voelde het echt aan alsof ik weer kind was. Ik mocht nog eens echt spelen. Mensen die me goed kennen, begrijpen niet waarom ik altijd drama's doe. Want in het echte leven ben ik heel licht en vrolijk. Ik heb dus geen komedies nodig om me beter te voelen.

"Toen ik *Antigone* van Sophocles deed, las ik ergens dat tragedies noodzakelijk zijn omdat ze je voorbereiden op wat je mogelijk kunt voorhebben in het leven." Opnieuw schatert ze. "Zie je? Dat brengt me aan het lachen. Maar het is gewoon zo. Als je emotioneel gewapend bent, ben je beter tegen tragedies bestand."

Hetzelfde argument dat voorstanders van een harde opvoeding hanteerden, werpen we op. "Ik weet niet of ik dat zo leuk vind", reageert ze. En ze begint te zingen: "*All you need is love*." Hopelijk gaat ze nooit een musical doen.

Maar is ze nog van plan te werken met Ivo Van Hove? Een vraag die gesteld mag worden. Zij bracht tenslotte zelf *Antigone* ter sprake, het stuk dat ze vorig jaar nog met Toneelgroep Amsterdam opvoerde onder leiding van Van Hove. "Ja," zegt ze. "We zijn aan het uitkijken naar een stuk dat we samen willen doen. We praten. Ik werk graag met dat gezelschap ook. Geweldige sfeer. Heb je *Kings of War* gezien? Hun recente Shakespeare-bewerking. Echt fantastisch. De acteurs zijn verbluffend."

Ooit zal Van Hove volgens haar ook een film doen. "Ik denk dat hij dat zal doen. Hij is dol op film. Kijk hoeveel cinematografie hij in zijn stukken gebruikt. Steeds meer en meer." En wil ze dan een rol in die film? "Dat zien we dan wel weer."

► Binoche op de rode loper in Cannes. 'Mensen begrijpen niet dat ik altijd drama's doe. In het echt ben ik heel vrolijk.' © EPA